

‘DE VERHOREN BEPALEN DE REST VAN MIJN LEVEN’

SHADI AL-HAKIMI

26 JAAR

“I n Jemen was ik succesvol als ondernemer; ik ontwikkelde een zoekmachine voor video- en audiocontent waarvoor ik in 2013 de *Yemen Youth Tech Innovation Award* won. In december 2014 werd ik uitgenodigd om naar Amsterdam te komen voor de lancering van een wereldwijd platform voor jonge ondernemers. Ik had al veel landen bezocht, maar Nederland maakte veel indruk. Ik zag geen discriminatie en voelde rechtvaardigheid en vrijheid.

Een jaar later stond ik weer op Schiphol. Er woedt een verschrikkelijke oorlog in mijn land tussen verschillende groeperingen. Ontvoeringen en bombardementen zijn aan de orde van de dag. De sjiiitische milities die het parlement verdreven hebben, jagen op iedereen die banden had met de oude regering. Anderen dwingen ze met geweld voor hen te werken. Ik moest dat ook, maar ben gevlucht. Ik ben naar de ambassade gegaan voor een werkvisum en ben naar Nederland gevlogen, het land van de rechtvaardigheid. Inmiddels weet ik beter.”

GEEN RUST

“Ik meldde me in december 2015 in Ter Apel, werd al snel verplaatst naar Kaatsheuvel, verhuisde in mei naar het azc in Nijmegen, moest in de zomer twee maanden naar Budel, omdat ik verhoren moest afleggen in Den Bosch – niets is logisch – en woon nu weer in het azc in Nijmegen. De IND doet er alles aan om te voorkomen dat asielzoekers hier aarden. Zodra je wat mensen kent, moet je verhuizen. *Moving is the hardest part*. De verhoren zijn ook verschrikkelijk. Keer op keer, soms wel acht uur lang, moet ik tot in de kleinste details vertellen over

mijn leven en werk in Jemen en over mijn vertrek. Ik krijg geen rust. De verhoren dwingen me om aan de ellende te denken. Maar ik heb geen keus. Ik moet door. De verhoren bepalen de rest van mijn leven.”

STATUS ONZEKER

“Ik mag niet werken en niet naar school. Ik mag geen Nederlands leren, maar een vrouw in de buurt geeft me les bij haar thuis en ik volg lessen op internet. Het UAF, stichting voor vluchtelingstudenten, is aan het uitzoeken of ik in Nederland kan studeren. Ik heb in Jemen twee bacheloropleidingen gedaan en droom van een masterstudie kunstmatige intelligentie. Hopelijk kan ik over een jaar starten, maar omdat

mijn status onzeker is, duurt ook dit traject lang. Ondertussen doe ik zoveel vrijwilligerswerk als ik maar kan. Dat maakt me gelukkig. Bij de Vrijwilligerscentrale hebben ze een groot aanbod. Allemaal kansen om iets te doen, bezig te zijn, mensen te leren kennen. Het motiveert en inspireert me. Ik heb al veel vrienden gemaakt. Nederlanders zijn in het begin gesloten, maar zijn we eenmaal in gesprek, dan zijn ze heel open en geïnteresseerd. Contact is van levensbelang. De hele dag alleen maar zitten, eten en slapen maakt mensen depressief. In Jemen vierde ik mijn verjaardag niet; dat was niet belangrijk. Hier vier ik elke nieuwe dag, met mijn werk en met mijn vrienden. Bezig zijn is leven.” *

BEELD: BART VAN DIEKEN